

АННА КІСІЛЬ

ВИСОКА ОСІНЬ

ПОЕЗІЇ

ЛЬВІВ – ТОРОНТО

2013

УДК 82-1
ББК 84(4УКР)

К44

Кісіль А. Висока осінь: поезії. –
Львів: НВФ «Українські технології», 2013. – 120 с.: іл.

Редактор, упорядник та автор передмови:
Маріанна Кіяновська

Художнє оформлення: О. Нога, І. Кодлубай

ISBN 978-966-345-271-5

© Кісіль А., 2013
© Нога О., Кодлубай І., художнє оформлення, 2013

*Висока осінь, не стара –
Улюблена моя пора.*

*Олеся Борісевич
з побажаннями
всім в душі*

*А. Кісіль
18.02.2020р.*

Анна Кісіль
Автор фотографії Богдан Вандяк

(ПОСІБ НА ПІСНЮ

Є такий різновид поезії, яку традиційно ігнорують. Дехто називає її наївною. Я би назвала її пісенною. Це поезія як потреба душі. Нелітературна поезія. По суті, це неприкаяна, мало кому потрібна поезія, для якої в сучасному світі майже не залишилося місця. Уявляю собі поетичну збірку Чураївни, видану, скажімо, у 2011 році. Чи купила би поетеса М. К. дебютну книгу віршів М. Ч., якби не було отої легендарної історії, тої історичної легенди, якби не було Олександра Шаховського і Ліни Костенко? Чи розгледіла б я в рядках М. Ч. (прочитаних, а не почутих у поєднанні з мелодією) справжню, глибоку поезію? І якщо поезія – не там, не у цих таких пронизливих у своїй простоті словах, – тоді де вона? І взагалі, що таке справжня поезія?

Ось у чому питання, і навіть не одне. І я не знаю, котре з них важливіше. Мабуть, художникам пощастило більше. В усьому світі зростає інтерес до наївного мистецтва, до живопису дітей, врешті-решт до аутсайдерства.

Така творчість аналізується як феномен, вона потрапляє у поле зору філософів, культурологів, мистецтвознавців. Я хотіла би, щоб так було і в літературі. Я хотіла би, щоби літературні твори почали трактувати приблизно так, як артефакти в археології, які не конче мусять бути із золота, які можуть просто бути – і при цьому бути безцінними (не безвартісними, а саме безцінними), бо вони – є, бо вони – творіння людини, синтез праці й одухотворення. Я хотіла би, щоби література повернулася до розуміння письма як акту людського самобудування, видобування себе з ніщоти, а процесу писання – як діяльності, що, власне, і робить нас гуманними, себто людяними – даруйте цю тавтологію – людяними людьми. Поділитися написаним – це як чудесно примножити п'ять хлібин і дві рибини. Отже, розділити – значить, примножити.

Але з лірикою, на жаль, переважно усе не так. Неймовірно рідко на суд читача виносяться вірші безамбітні, вірші, позбавлені зовнішнього лоску й гордині, – вистраждана і виплекана, але водночас абсолютно позалітературна поезія, поезія-пісня. Найчастіше кожен, хто пише, стає учасником однієї великої марнотної гри, сенс якої – не віддавати, а отримувати.

І при тому якось забувається, що відносно зовсім недавно люди співали не «по телевізору», а прядучи, вишиваючи, в дорозі, на сінокосі. І поезія, значно ближча до пісні, аніж сьогодні, була якоюсь наче повсякденнішою, більш звичайною, чи що. У ті давні добрі часи писалось надзвичайно багато, так би мовити, неканонічних, ужиткових віршів – альбомна лірика, епістолярна лірика, імпровізувалися «народні» пісні, романси, балади... Нині ці колосально насичені пласти повсякденної культури безповоротно втрачено, залишилося тільки позачасове. Але зникли, забулися не тільки альбомні «вірші на згадку», римовані любовні листи – зникли, забулися і незліченні майже великі поети. З'явилися, а тоді кудись позникали сентименталісти (перші, другі, треті...), передостанні чи такі останні романтики...

Література тече і міняється, бо все тече і міняється, однак і далі немає нічого нового під сонцем, усе повторюється, ніщо не минає... І в людини, якщо їй притаманне все людське, є, була і залишиться потреба сказати про найважливіше – і особлива, «проста» поезія, поезія, яка твориться поза канонами, поза стилем; поезія, що є ніби любов, яка «довготерпить, милосердствує, не заздрить, не величається, не надимається, не поводить нечемно,

не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не думає лихого, не радіє з неправди, але тішиться правдою», «ніколи не перестає». Нині, як і колись, як і завжди, жінка має потребу в такій любові. І в такій поезії-пісні, яка дозволяє їй вилити душу – щоби поділитися Любов'ю. І всім.

Вірші Анни Кісіль адресовані тим, із ким вона ділиться – всім. І насамперед – Любов'ю.

Маріанна Кіяновська

ОСІНЬ

Висока осінь,
Моя улюблена пора,
Така багата і чудова,
Така багряно-пурпурова,

Черлене золото принесла
У кожен витишений сад –
Невимушено і грайливо.

Та посміхнулася зрадливо:
«Дивись – тобі вже п'ятдесят!»

А я збагнути не зуміла,
Чому лукава ти така.
Та тільки дні – відстукотіли.
Мої літа...

А я – не та.

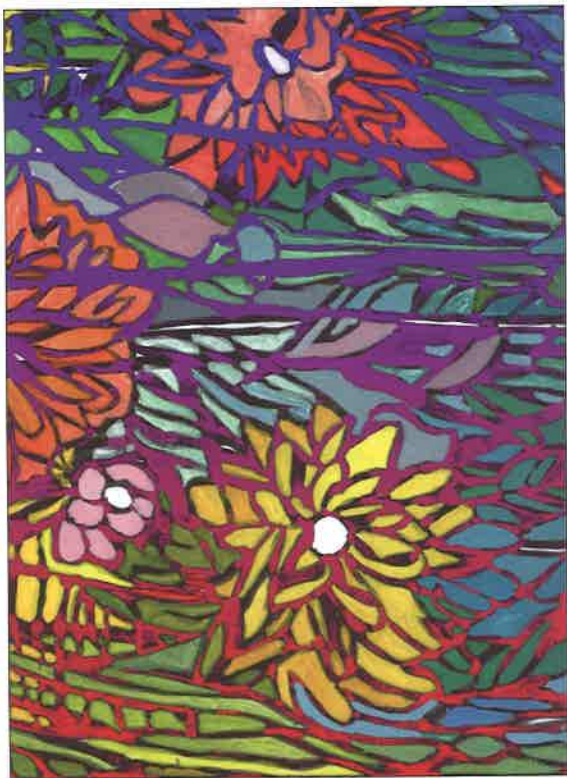
Я все ще зовсім не зігріта
Палкими променями літа,
Ще не вдихнула я краси
Ранкової роси!

Не поспішай!
Не підганяй!

Я тільки зараз розпізнала
Мозаїку мого життя.
Я не жила ще, я – не знала:
Опале листя – не сміття.
Всміхнулась осінь золотисто:
«Ти не одна така. Ось – сад.
Дивись – тобі вже п'ятдесят!

Тобі – це золото черлене.
Прийми його від мене.
Бери його, радій і будь багата,
Хай сміхом переповнюється хата!
Хай щастям переповнюється дім,
Хай місця в ньому стане всім!»!

Висока осінь, не стара.
Улюблена моя пора.

«Я»

Ми усі – егоїсти,
Та волієм в собі не бачити цього.
«Я», «Я», «Я» –
те «Я» знову хоче нас з'їсти,
А що з нас залишиться – буде Богу...

Хто уміє Його розуміти
Й відчувати краще, ніж думає «Я»?
Лишень одиниці...
На них і тримається наша земля.

Прості та наївні ці душі
Для когось живуть, творять добро, –
Невидимі нам, хоча всюдисущі.
«Я», «Я», «Я» –
егоїсту гординя точить нутро...

Я в цей світ народилась – жити,
Чогось навчитися, щось простити,
Щось – узяти, щось – залишити,
А як час настане – піти
Кудись далеко туди.

А ти, мій Ангеле, – ти все знаєш,
Завжди все бачиш, над всім чуваєш,
Зі мною поруч ідеш...
Коли я боюся, ти охороняєш
І нитку життя прядеш.

Тобі, Душе моя!

(маленька молитва)

Душе моя, зранена птице,
Тяжко піднятись і знову летіти.
Розумом можна збагнути,
Та серце не хоче терпіти.

Знаю, даєш мені, Боже, стільки,
Скільки я можу нести, не впавши.
Прошу Тебе про одне лише тільки:
Сили додай, будь зі мною завше.

Віри й надії додай мені,
Завтрашній день у любові зустріти,
І мудрості дай те зрозуміти,
Чого я не можу змінити.

Душе моя, зранена птице,
Час лікує і гоїть, він зцілить тебе.
Не дай мені, Боже, зламатись,
Не дай загубити себе.

МИТЬ

Я люблю тебе, мить!
Мить до миті – і вже життя.
Скільки митей було пережито!
Книга долі велика й важка.

Хаотично гортаю
Призабуті, пожовклі листки.
Ось дитинство моє, ось юність,
А тоді – зрілі роки.

Перша любов, дорогі діточки,
Друзі, рідні, знайомі люди,
Далеко – і поруч, ніде – і всюди.
Гортаю життя сторінки.
А скільки їх іще буде?

Майбутнє закрите, його не вгадати,
Це загадка, часом навіть страшна.
Бідні душею не хочуть знати,
Що живуть тільки зараз:
 мить тривання – одна.

Вона неповторна, вона невловима,
Мозаїка долі, життя мого і твого,
Мить тече, як вода, наче птиця, лине,
Ось вона є, і відразу ж її нема.
Немає нічого.

Я люблю тебе, мить!
Мить до миті складаю життя,
Дні укладаю.
Дякую Богу за пережите,
За кожную із митей, за їх відчуття.
Скільки їх іще буде – не знаю.
Це таємниця – незмірна й свята.

БАБИНЕ ЛІТО

Бабине літо в шовках пливе,
Осіню пахне повітря світле,
А я відчуваю, як в серці живе
Квітка припізнена, нерозквіта.

Вона зачаїлась, неначе заснула.
Від зимного подиху зради,
А зараз прокинулась, спалахнула
Життєвою силою й радістю.

А осінь в порозі чекає,
А квітка цвіте-палає:
«Ой, зажди, зачекай, постій,
Не сип золота в сухостій!
Дай на хвилину ще, хоч на хвилину,
Коханням наповнити душу,
Серце зігріти щастя краплиною».

Квітка цвіте, я дорогою йду.
Падають яблука у саду.

ОСЕНІ

Осене, із золотими косами!
Я люблю тебе, осене!
Зимні ранки із зимними росами.
Я люблю тебе, осене!

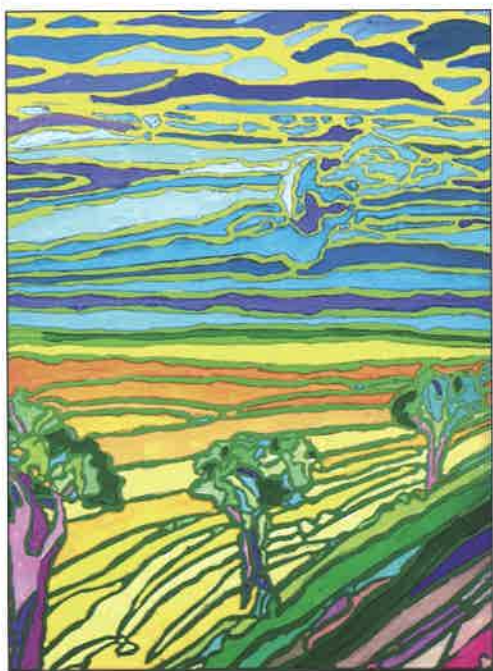
Листя багряне, почервоніле
У повітрі довкіл кружляє.
Стою в кольоровій рясній заметілі,
А листя землю вкриває.

Я люблю тебе, осене,
Запах меду, плодів калини!
Ти приносиш у дар нам, осене,
Тужний крик журавлиний,

А мені – неспокій душі та вірші.

Осене, я люблю його, осене!
Він теплий і щедрий душею, як ти.
Ще трохи – і холод зими нас огорне, осене!

Осене! Нашу любов збережи, захисти!
Я люблю тебе, осене!

ПАДАЄ СНІГ

Легко, тихо падає сніг.
Диво дивне, радію душею.
Як сріблястий, ясний потік,
Що поєднує небо з землею.

Я стою, зачарована, в білім царстві,
І захоплено споглядаю,
Як летять сніжинки – зірки сріблясті,
Землю шовком ніжним вкривають.

Падає сніг, лежить на дахах,
Сніжно-біло відблискує даль.
Хочу звіритись я тобі в почуттях,
Але ти їх не бачиш, на жаль.

А сніг все кружляє, нависла зима.
Снігопад приходить в мої вірші.
Як шкода, що поруч тебе нема!
Тане сніжинка – краплинка моєї душі.

ВЕСНА ПРИЙШЛА

Весна. В повітрі щось бринить,
Хоч сніг довкола ще лежить.
Легкий туман, важкий дурман,
Рука в руці тремтить.

Весна прийшла, нуртує кров.
Припав вустами до коси.
Струмок жаги, палка любов.
Вогонь у серці погаси!

Весна прийшла, любов не жде.
Мовчи, печаль, як сніг, зійде.
Світ обертом мені іде!
Весна прийшла! Люби мене!

ТЮЛЬПАНИ

Ти зненацька у двері ввійшов,
Доторкнувся моєї долоні.
Де красу ти цю віднайшов —
Три маленькі вогні червоні?

Квіти весняні, тюльпани,
Ніжні та горді, як лебеді.
З ними весна настане —
У хвилюванні й трепеті.

ВЕСНА

Пахне повітря бузком і жасмином,
П'янке і солодке до болю.
Насичене співом пташиним,
Трепетом листя, тобою.

У цьому безумстві, в чеканні
Я щаслива і юна знов.
У погляді, в рухах, в щемкім завмиранні
І навіть в повітрі – Весна і любов.

ЛЮБЛЮ

Я люблю тебе, наче подих.
Я люблю тебе, як зорю.
Я люблю тебе, наче подив.
Я люблю тебе! Чуєш? Люблю!

Дивна оця любов моя пізня,
Наче вода прохолодна гірська.
Ти – моя сокровенна пісня,
Що у мріях палких прийшла.

Я люблю тебе, як світання
Після довгої темної ночі.
П'ю до дна я чашу кохання,
І не можу напитись, й не хочу.

Линь зі мною, любове моя,
Куди тільки захочеш, щоб серце билось!
Глибина почуттів – зоряная,
Хочу звідати все, що судилось!

Я люблю!

МОВЧКИ ДИВЛЮСЬ ТОБІ В ОЧІ

Мовчки дивлюсь тобі в очі
І тону в небесній блакиті,
Вони – мов світанок, схід сонця по ночі,
Завмираю, щаслива, у миті.

Я безмовно тобі розкажу,
Що постійно з тобою думками.
Ти заповнив усе, чим живу, де ходжу.
Я чекаю на зустріч, коханий.

Між нами давно уже зайві слова,
Я серце віддати тобі готова.
Осінь дає нове дихання – і все ожива
Від твого «люблю» – одного-єдиного слова.

БУДУ ТВОЄЮ

Буду для тебе сонцем –
Зігрію, а не спалю.
Буду тобі зорею –
Неначе вночі кораблю.
Буду для тебе вітром,
До серця тебе притулю.
Буду для тебе світлом,
Душу засвічу твою.

Буду тобі водою,
Спраги щоб ти не знав,
Буду завжди з тобою –
Серце тобі віддам.

Т И І Я

Ти і я – схожі і різні,
Ти і я – далекі і рідні,
Ти і я – як земля і небо,
Ти і я, і більше нічого не треба.

Ти і я – дві половинки,
Хоч вирости зовсім далеко,
Ми випадково зустрілись, знайшлись.
Чому – збагнути нелегко.

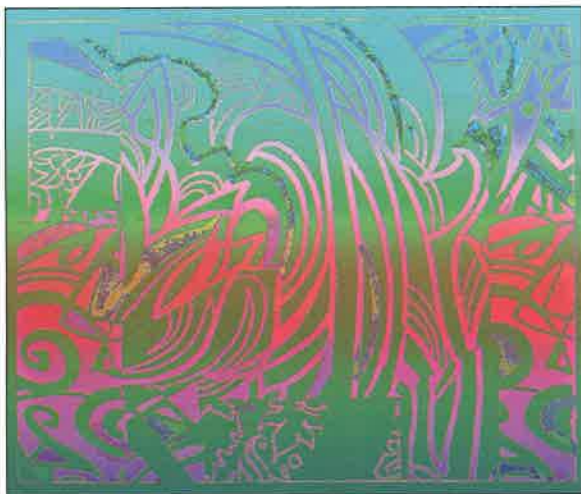
Ти і я – вода і вогонь.
Ти і я – осінь і весна.
Ти і я – дотик долонь.
Ти і я – радість чудесна.

Серця два, та подих один.
А могли ж розійтися далеко в світах!

Рідними стали – як води глибин.
Разом ідемо,
разом живемо з вірою у серцях.

Ти і я – розум і серце шалене,
Ти і я – пісня єдина-одна,
Ти і я – щось незбагненне,
Ти і я, і в нас – глибина.

Ти і я – як земля і небо,
Ти і я, і більше нічого не треба.
Ти і я.

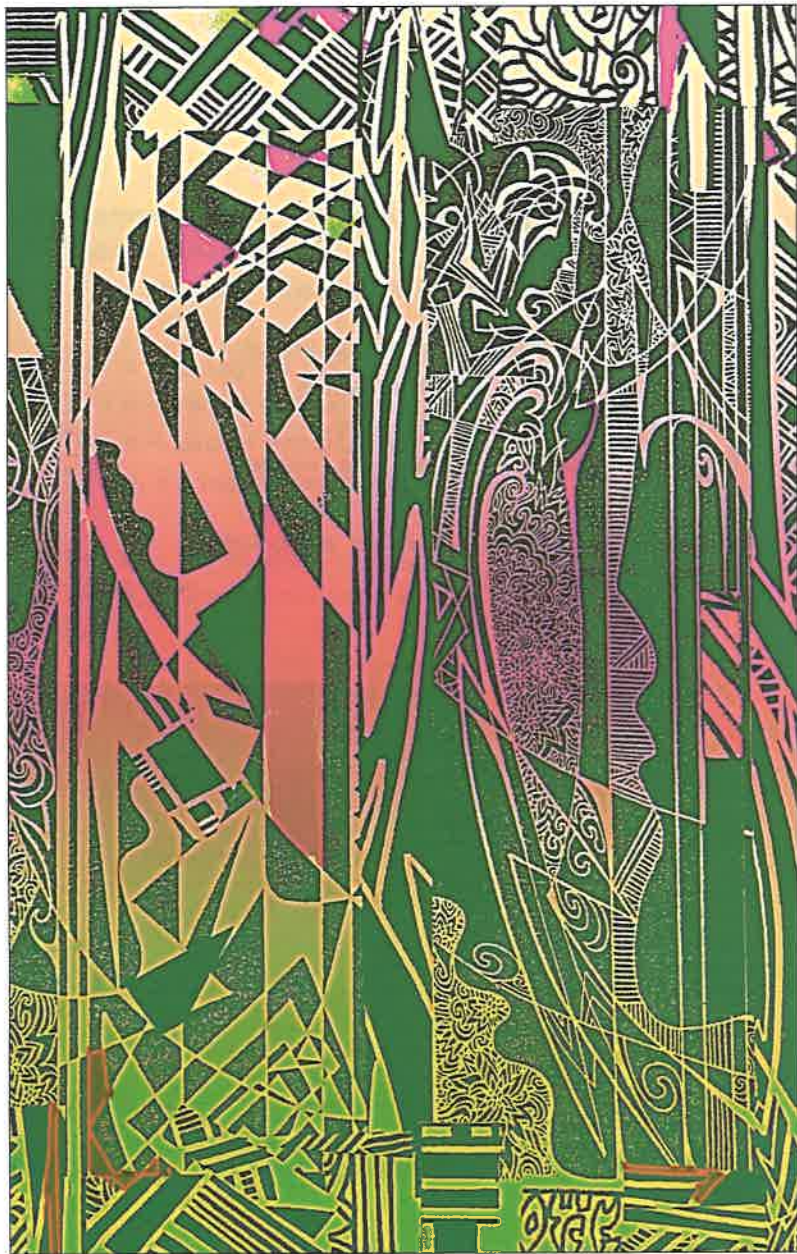

ПРИЙШЛА ЛЮБОВ

Ця любов прийшла, як вода жива,
Наче дар небес, обняла мене.
Біль мою взяла, загоїла все.
Відчувай, кохай, любий мій, мене.

Знаю – це любов. Знаю – диво це.
Знаю, диво – все.

ТОБІ, МОЯ НАДІЄ

Ранок засвітив уже свої вогні,
Промені торкнулись нашого вікна.
Щоб не потривожити щастя, що в мені,
Очі відкриваю обережно я.

Ось твоя рука – хочеш, то торкнись.
Я прошепочу: «Милий, пробудись!»
Поглядом милую я твоє лице,
Знаю – це любов, знаю – диво це.

Разом засинати, разом прокидатись,
Разом відчувати, як тече життя.
Поглядом любити, поглядом питатись,
Жити і творити, йти у майбуття.

Час летить стрілою, коли я з тобою.
У торканні вуст, у сплетінні тіл,
У теплі долонь, в шелестінні віт,
У пташинім співі – цілий Божий світ,
Коли я з тобою.

ЗАБЕРИ МЕНЕ В СВІТ КОХАННЯ...

Забери мене в світ кохання.
Подаруй надію душі.
Це найбільше моє бажання,
І про це – ці мої вірші.

Я без тебе не можу й не хочу,
Забери мене в світ кохання,
Де ні простору, ані часу,
Де ні дня, ні ночі,
Тільки двох сердець трепетання.

ЧЕКАЮ НА ТЕБЕ

Живу я, коханий, тобою!
Вітер вдихаю з тобою!
Засинаю з думками про тебе
Й прокидаюсь – також із тобою.

Ти один замінив мені світ!
Ти мені – як джерельна вода.
Ти заповнив мене, наче цвіт
Яблуневий в квітучих садах.

Бачу тебе у ясній блакиті,
Чую тебе у лісів шумуванні,
Ти – мов сонце високо в зеніті.
Розчиняюся в цьому коханні.

Я живу і мрію тобою,
Я не можу без тебе жити,
Я чекаю, прагну, горю любов'ю,
Я не можу тебе не любити.

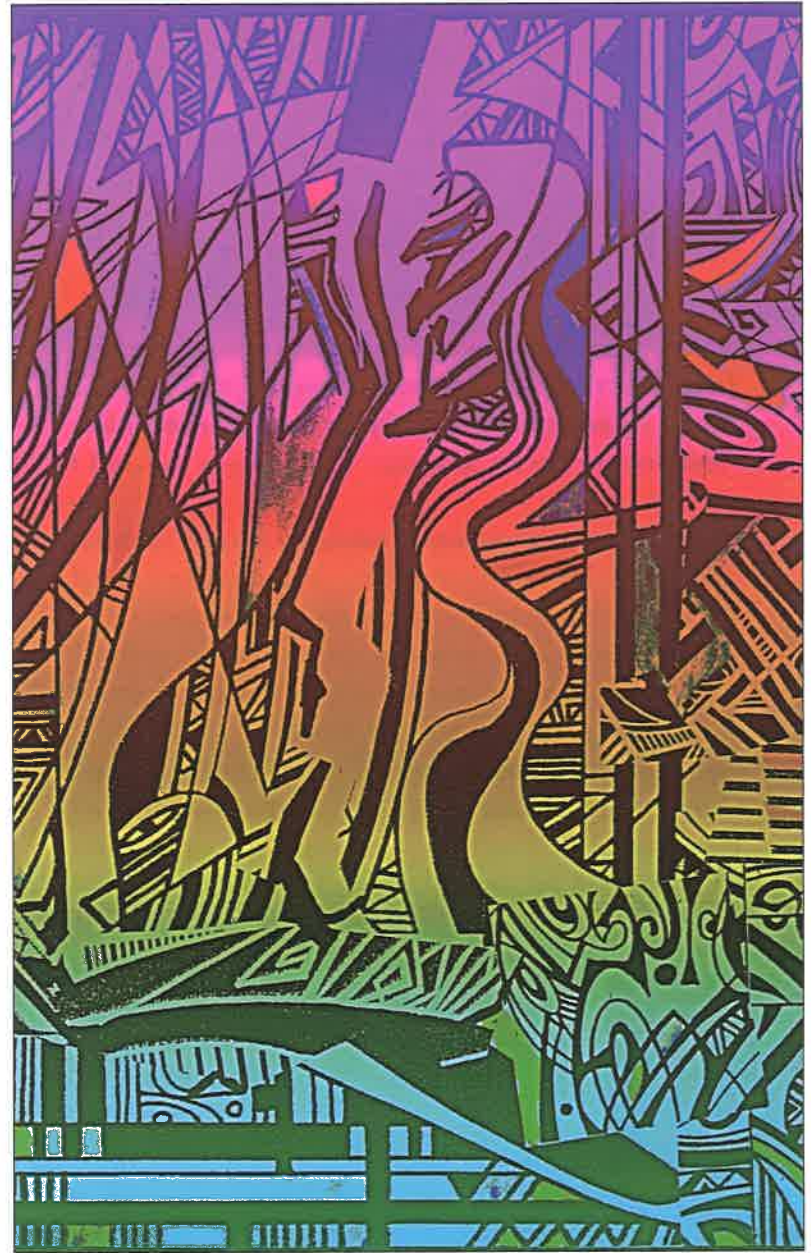
ДАРУЮ ТЕПЛО

Дарую тепло свого серця,
Щоб жити ти міг і творити!
Дарую ріку почуттів і наснаги джерельця,
Хочу світло в тобі засвітити.

Не бійся того, чого прагне душа,
Хай в серці панує живе й священне.
Я знаю, ти довго чекав тепла.
Я хочу, щоб мав ти його від мене.

Душа хай розправить крила свої,
Хай в мріях тобі відкриються далі.
Черпай із любові, примножуй її,
Хай буде вона без болю й печалі.

Дарую тепло свого серця,
Хочу світло в тобі засвітити.
Вулканом в душі почуття озоветься,
Щоб жити міг ти й творити!

ДИВО

З уст твоїх буду пити й п'яніти,
Тихе щастя бринить у мені.
Хочу, прагну в нас розбудити
Невичерпні ласки земні.

Розчинюся у просторі й часі,
Загублюся в обіймах твоїх.
Ти ж цілуй мої очі
Поцілунками вуст п'янкх.

Я без тебе не можу й не хочу,
Час невпинно диктує своє.
Почуття це – мов сон,
Наче диво,
Підняло над землею і тебе, і мене.
Диво...

ЩАСТЯ

Добре, коли розуміють
Легко, без зайвих пояснень.
Лиш погляд, лиш дотик, лиш натяк –
І більше нічого, все просто.

Щастя, коли розуміють тебе.
Коли сказано все,
коли вже не додати нічого.
Любов, наче мойра, пряде
Нитку єднання твого і мого, неземного.

Ти – відчуваєш, і я – відчуваю.
Ти розумієш усе, і я – теж.
Ми злилися в одне, я і ти, я знаю:
Не лишилось між нами меж.

Дихаєм разом, живемо, кохаєм,
Злившись дотиком, поглядом, голосами.
Ти – відчуваєш, і я – відчуваю,
Ти – все знаєш, і я – все знаю.

Час кудись зник, я у хмарах витаю,
Щось священне діється з нами.

Вимір четвертий, дивний, п'яний,
Солодкий до болю, згубний...
Я відчуваю, я розумію: це дар такий,
Це щастя, що ми – із тобою, любий.

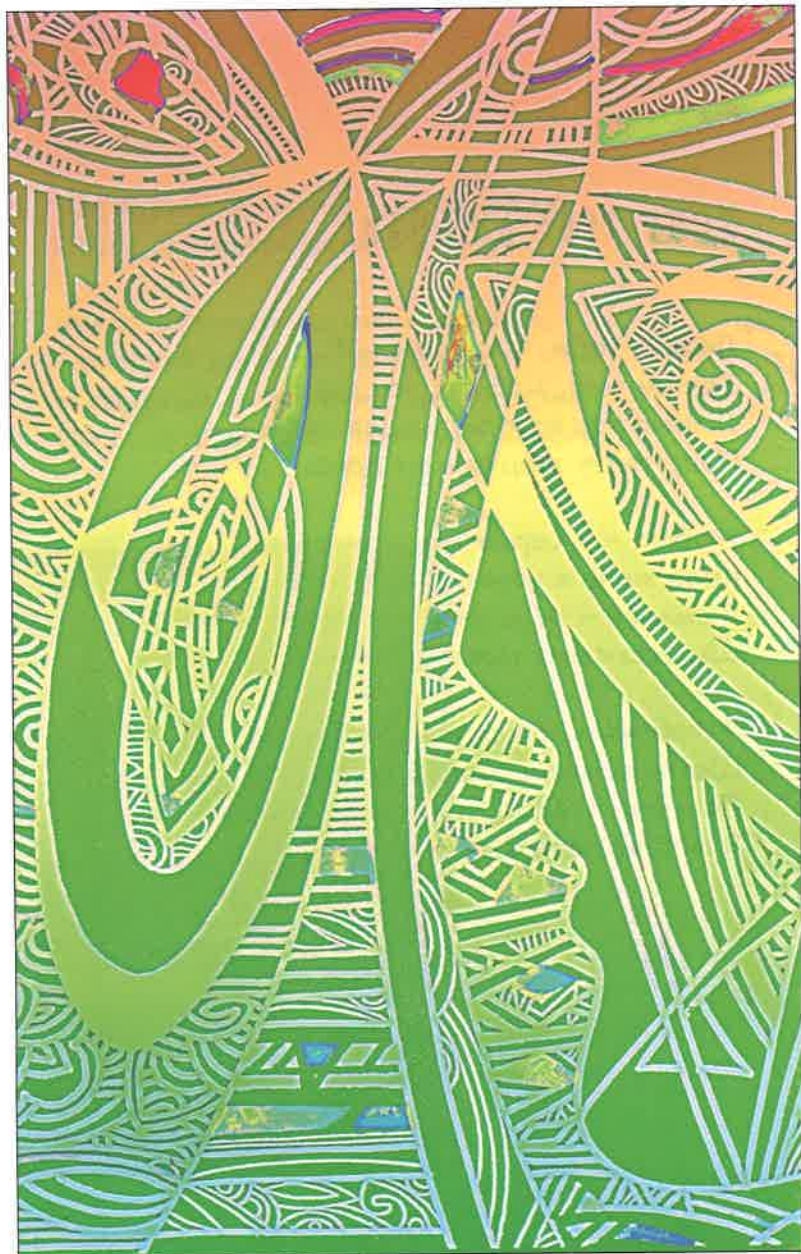
ХОЧУ ТЕБЕ ЛЮБИТИ

Люблю тебе, чуєш, милий?
Хоч це тобі, мабуть, усе одно.
Люблю, це говорить душа окрилена,
Почуття це зверху мені дано.

Люблю – й серце моє тривожне
Кров жене в кожну тіла клітину.
Я сміюся – ти ж знати цього не можеш,
Шукаєш сміху моєму причину.

Я люблю – і байдуже зовсім мені,
Що ти думаєш, мрієш в цю мить.
Почуття – золоті, почуття – осяйні.
Я люблю тебе й хочу любити!

ТИ МЕНЕ ЛЮБИ

Ти мене люби, я це відчую,
Світ кохання віднайду в очах.
Ти мене люби, нехай свічусь я,
Хай витаю в небі, наче птах.

Ця любов для мене – спасіння,
Що дароване небом за муку,
Нагорода за довге терпіння.
Я тобі простягаю руку.

Ти здобудеш ніяк не відміряним
Почуття це безцінне від мене.
Проросте воно щастям омріяним,
Радістю, вірою, сокровенним.

Ти люби мене, цього жадаю,
Це для мене важливіше, ніж гадала.
Без любові я гину, вмираю.
Ти – люби. Я ж бо стільки на це чекала.

ПЛИВЕШ ПО ТЕЧІЇ ЖИТТЯ

Пливеш по течії життя,
Вона – стрімка часами.
Несе тебе в незнане майбуття,
Кружляючи між берегами.

Один – пологий, майже рівний,
А другий – скелі та каміння брили.
Куди закине човен твій мандрівний?
Ти думав вже про це? Ти потребуєш сили.

Ти весла склав, мабуть, втомився дуже.
Пливеш за течією у життя човні.
Усюди круговерть, тобі ж байдуже.
Де берег твій? Скажи мені!

Я буду вірити, чекатиму з любов'ю,
Я хочу жити в радості з тобою.
Знайди ще сили налягти на весла –
І розділити дні життя зі мною.

ДЯКУЮ

Щось діється дивне й незнане,
Я цього не в змозі збагнути.
Як мало я знаю тебе?
Як довго я знаю тебе?
Чи зможу колись тебе я забути?

Я вдячна за слів дорогу відвертість,
За тихе й просте співчуття,
За ту соломину, що часом рятує життя,
Коли опиняєшся ти на краю,
Або просто – рятує життя.

НЕ ТИ

Ти хочеш вибудувати замок
Із глини, замішаної на сльозах?
Ти хочеш щасливим зустріти ранок,
Посіявши біль самоти і страх?

Промчав твій поїзд шалено,
Змітаючи все на шляху,
Проміняв ти роки на хвилини
І вибрав пустелю суху.

Вона дітям твоїм життя дарувала
І поруч з тобою завжди була.
З роками тілом не та вже стала,
Та душею лише розцвіла.

Нам зійтись не велить ріка,
І любов відносить у даль,
В прибережних губить пісках,
А на серці – лиш сум і жаль.

Пройдені разом дороги
Розійшлись на якійсь межі.
Ми з тобою – уже не рідні,
Але ми й тепер – не чужі.

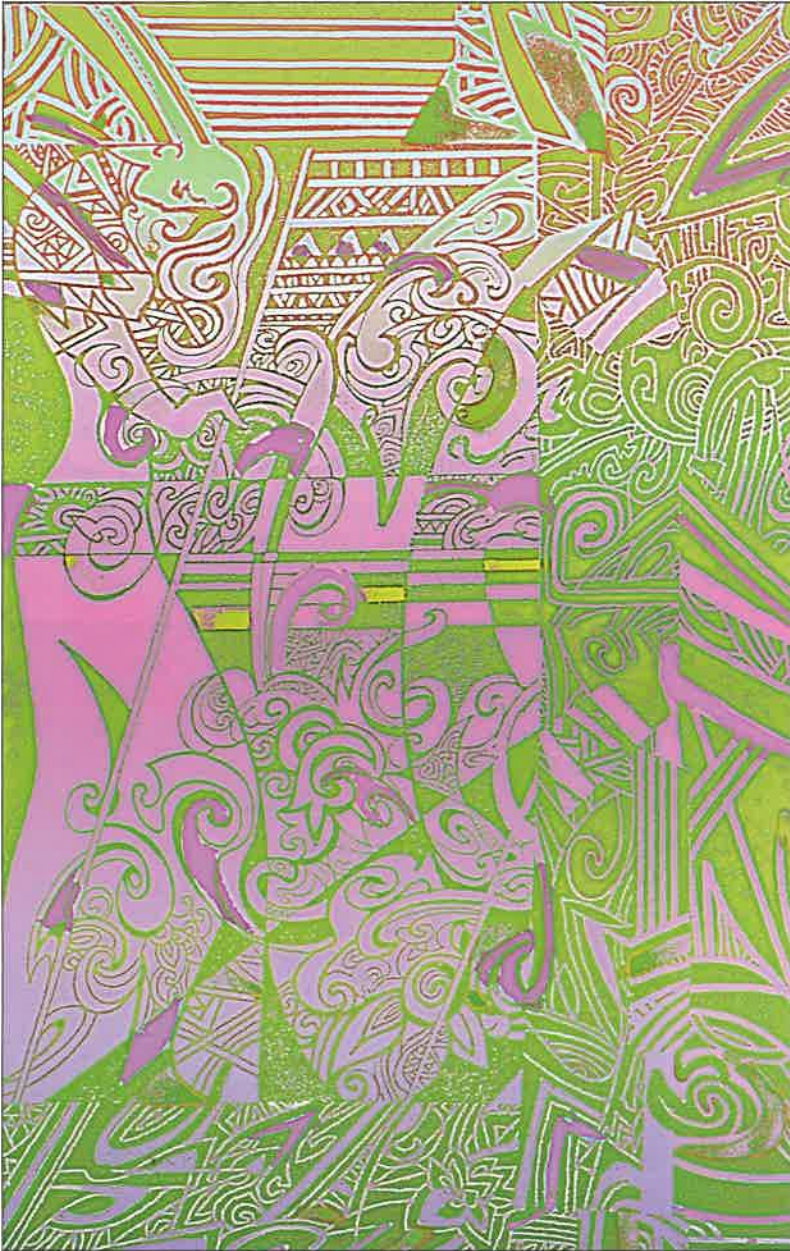
СУМНІВ

Сумнів властивий не тільки мені.
Він для кожного – як отрута.
Він породжує страх і думки навісні,
Він – немов павутиння, мов пута.

Ну, а ти – сумніваєшся? Так – чи ні?
Де ти? Пустка руйнує усе.
Де ти?
Вітер слова в порожнечу несе.

Як збагнути, пізнати тебе?
Сумнів усюди ходить за мною.
Він бажає моєї розлуки з тобою.
Де ти, рідний? Коханий, ти де?

НА КАМЕНІ

Сію зерно на камені,
Зігриваю своєю любов'ю.
«Намарно час гаєш!» – кажуть,
А я мов не чую, всміхаюсь.

Це моє тернисте, скалисте поле,
Іншого я не маю.
Зігриваю цей камінь,
Своєю любов'ю його зігриваю.

Час минає,
Я на парость чекаю,
Хоч і знаю, що даремно час гаю.

Але я все ж чекаю,
Із болем всміхаюсь,
Руки втомлено опадають...

Надія умирає останньою...

Камінь є камінь:
Жито не вродить, плоду не буде.

Але я була не повірила.
Що камінь є камінь.
Засліпило кохання...

ТИ – ВСЮДИ

Ти моє свіже повітря.
Я вдихаю – на повні груди.
Ти радість моя велика!
Ти – всюди... Ти – всюди...
Ти – всюди...

НЕ ПИСАЛОСЬ

Як дивно, довго не писалось:
Не йшла до мене муза,
Усе кудись сховалось,
І простір зупинився.

Рядки змішалися і погубились,
Неначе все чорнило білим стало.

Я їх образила спокоєм.

Душа, помазана медово,
Заснула солодко надовго,
Загоївши криваві рани,
Вдягнувши золочені рами.

Лиш тень рубців...
Синіло, мліло –
Вже не пекло і не боліло.

Усе давно уже простилось,
Що не збулось.
З вікна дивилась
На те, що мчало і мовчало, —
І білим кольором писала
На аркушах збілілих днів

Без слів.

РЕВНОЩІ

Нуртує в жилах кров,
Веде важкий двобій.
Хтось хоче вкрасти мою любов.
Я — не віддам. Ти — мій.

Ревнощі ріжуть, немов ножі,
Хоч розум каже: «Зажди!»
Ти мій, коханий, мій, не чужий,
Ти будеш моїм завжди!

Ревнощі, наче глухий кукіль,
Розуму й серця борня.
Іде двобій, і тнуться навпіл
Моя любов і я.

Шукаю ліків я від отрути,
Бо ревнощі чорні у крові.
Прагну спокій я повернути —
Спокій вірності та любові.

РОЗДВОЄННЯ

Роздвоєно серце моє завмирає,
Не здатне боротись з бідкою.
Довіри між нами більше немає,
Щось вмерло між мною й тобою.

Спустошено плаче душа,
Ридання відлунює в тіло.
Мовчу і пишу, чорним по білому,
Я ж зовсім не цього хотіла!

Достукатись хочу до тебе,
Невже поміж нами – нічого?
Невже навіть з пам'яті стерто усе?
Я знала тебе – не такого.

Я знала себе – не таку,
А радісну, повну гармонії.
Та нині – страждаю, тремчу
В тяжкому двобої, в роздвоєнні.

НЕПЕВНЕНІСТЬ

То не втома мене оповила,
Працювати я можу і вмію.
То непевність обтяла крила,
І спустошила душу і мрію.

Непевність до мене підкралась,
А з нею – байдужість-приблуда.
Бажання струна обірвалась.
Я ж прагнула зміни і чуда.

А дні все летіли, летіли,
Мов листя зів'яле, змарніле.
Непевність взяли-підхопили,
Зневіру у душу вселили.

Тому-то й спустошена зараз вона,
Шукає притулку й довіри,
Непевненість пройде сама,
Як ти будеш поруч, коханий і вірний.

ВОНА ІШЛА

Вона ішла –
Грайливо, рвійно,
Не озирнулась, не спочила.
Лишивши спогад ненадійний,
Назавжди двері зачинила.

Вона ішла,
Мости спаливши,
Хоч розпач серце розривав,
Байдужо голову схиливши,
Відкинувши усі слова.

Ішла – бо все вже перетліло,
Бо зрада знищила жагу,
Бо що боліло – відболіло,
Перетворившись на нудьгу.

Ішла – бо їй вже не хотілось,
Щоб радість голову п'янила,
Щоб серце дрібно-дрібно билось...
Вона простила й відпустила.

Вона – пішла. Ти – не затримав.
Байдужим поглядом провів,
Ще не збагнувши, що – отримав,
А що – навіки загубив.

Вона пішла, твоя любов,
Яка світила й зігрівала,
І світлим щастям воскрешала,
Й дала душі надію знов.

Вона пішла –
Грайливо, рвійно,
Лишивши тільки дивний спогад,
І смуток, що гризе постійно,
І зимний, збайдужілий погляд.

ТУМАН

На землю впав важкий, густий
Туман...
Накрив дороги і мости
Туман...

Лежить молочно-голуба вуаль –
Туман...
Машини світять фарами у даль:
Туман...

Непевне світло фар.
Лечу тунелем світла.
І ця дорога – дар.

Куди життя минає –
І знає, і не знає
Туман...

БІЛЬ

...Так мене було боліло,
наче босими ногами
серце по стерні ходило.
...Вогнем нутро горіло,
Аж корчилося тіло.

Переболіло.
Перегоріло.

Перегоріло, переболіло,
З буйним вітром вдаль полетіло,
За обрій сіло,
І не спочило, а посіріло.
Осліпло, вмерло.

В безодню впало —
І перестало.

Переболіло.
Перегоріло.

ПРИСВЯТА ВАЛІ К.

Ти так страшно було сказала —
Немов відрубала чи щось спалила:
«Все найкраще я вже прожила!»

Ти ще не впала, не запропала,
Хоч уже й не літаєш,
У радості не витаєш.

Ти — мов птаха підстрелена,
Каменем підбита,
Зневірена, надламана,
Небесами вкрита.

У безодні страшній осіла,
Голубка моя сизокрила.
Не можеш простити зраду.
Як тобі дати раду?
Де ліки тобі шукати,
У кого питати?

Не кажи: «Все найкраще я вже прожила!»
У тобі ще є сила.
Розбуди її, щоб ожила,
Щоб усе навкруги оживила,
Щоб у тебе вирости крила
Віри, Любові, Надії.
Щоби ти зрозуміла,
Скільки радості в творенні, в дії.

ПОЛУМ'Я КОХАННЯ

Він зібрав її із уламків,
Розбиту й розтопану в прах,
Зневірену в правді, в людях
І в людських серцях.

Полум'ям серце зігрів –
І зрозумів:
Такої чекав, мріючи.
Такої хотів.

Але потім він і сам не помітив,
Як у полум'ї цьому згорів.

ТУГА

В порожнечі губляться дні,
Прожиті без тебе в чеканні.
Метушня, щоденні справи дрібні
Не врятують мене від кохання.

Механічно щось роблю, кудись мчу,
Всміхаюсь комусь, щось питаю,
А сама думками до тебе лечу,
Відчуваю всім серцем, всім серцем скучаю.

Так погано без тебе, коханий!
Не зникай! Це чекання – мука!
Ти для мене такий жаданий!
Нестерпний тягар – розлука.

ЗАБЕРИ В МЕНЕ СТРАХ

Страх – коли брешуть у вічі.
Страх – як немає віри.
Страх – коли зраджують друзі.
Страх – як брехня звияжить.

Себе боюсь загубити.
Прошу, не зламай довіри.
Тебе боюся спалити.
Пристрасть не знає міри.

Любов читає в серцях.
Небо бере у свідки.
Гніздиться в мені страх,
Узявшись не знати звідки.

Від болісних кривд, забутих давно,
Лиш рубці лишились тверді.
Подаруй мені віру в щире добро,
Захисти у цій боротьбі.

Ти сильний, ти можеш усе зробити,
Почуй же крик моєї душі!
Забери в мене страх, щоб могла любити,
Щоб тобі я довірилась, як собі.

ПРИВІТ

Лиш «Привіт!» – і більше нічого.
Квітку весняну послав ти мені.
Душу зігріло коротке вітання,
Я вдячна за нього тобі.

Лиш «Привіт!» – немов поцілунок.
Як вчасно ти квітку мені послав!
Це був пречудовий дарунок!
День яскравішим став!

Лиш «Привіт!» – і нічого, крім цього слова.
Перечитую вкотре і знов читаю.
Чекаю на нашу зустріч і на розмову.
Усе пам'ятаю: твій дотик і запах чаю...

ЧЕКАННЯ

Чекаю на зустріч, всім серцем чекаю,
А ти десь далеко, неначе у сні.
Всміхаюсь – очима, очима – питаю,
Чому так до болю п'ярко мені.

Тебе уявляю – обличчя і руки,
Долоні і губи гарячі й палкі.
В чеканні, у вирі нестерпної муки,
Я прагну в обійми, як в хвилі ріки.

У миті щасливій, тобою зігрітій,
Я чашу солодку вип'ю до дна.
Ти мій найдорожчий, найкращий на світі!
І знаю, що в тебе я також одна.

НЕПРОСТОМУ

Ти не простий, хоч вражаєш ти простотою,
Перший погляд може в оману вводити.
Ти – наче айсберг, захований під водою,
Коло тебе у шторм небезпечно проходити.

Глибина почуттів і думок,
Знань і вмінь, що з роками дається,
Доброти і тепла осяйний вінок.
Ти – не простий, так лише здається.

Тільки рідна по духу тобі людина
Розпізнає приховане і невловиме,
І збагне, в чому істинне, без полуди.
Тільки та, що тебе полюбить.

Люби і твори, віддавай тепло
Всім тим, хто чекає його.
Ти маєш велику, складну глибину,
Ти здатний творити добро.

ВОСКРЕСІННЯ

Пахло довкола весною.
Промені сонця виблагав день.
Повітря бриніло треллю дзвінкою,
Серце раділо, завмираючи від пісень.

Прокидалась природа від сну-сухостою,
Оживала кожна клітина,
Ми бігли додому – з лозою,
А вслід нам кричала дитина:

– Не я б'ю, лоза б'є,
 за тиждень – Великдень,
за тиждень – Великдень,
 за тиждень – Великдень,
...день...
...день...

Мама тісто на паску місила,
Вся святкова і загадкова,
Біла сорочка, біла хустина...
І стояла тиша довкола.

А мама щось шепотіла.
Молитву возносила:
«Боже милий,
пошли нам віри, терпінь і сили,
дай хліб цей спожити...»

І очищалась душа.

Прощення у Бога просила:
У кожного – своя Голгофа,
І своя хресна дорога.

Хрестики, пташки, колосся –
Усе це на пасці сплелось,
Сотворене мами руками умілими.

А дзвони – дзвеніли,
Радість несли –
Очищену радість весни.

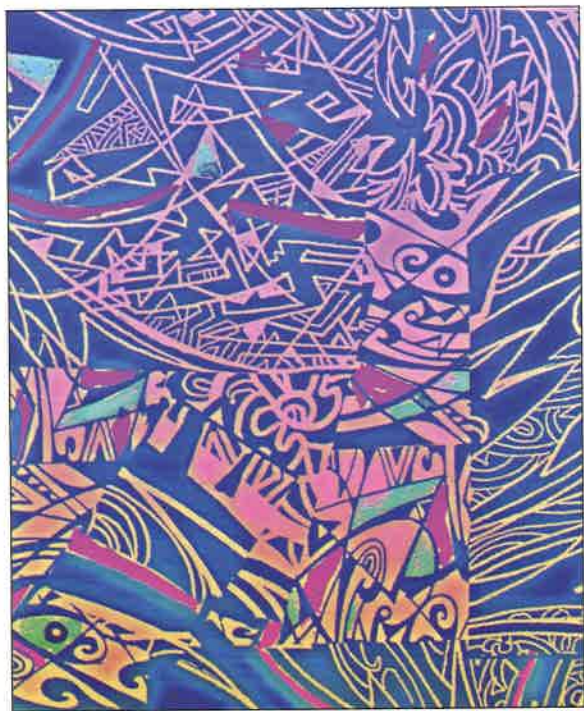
Воскресіння в усьому –
Кожному дому.
Крашанки, писанки великодні –
Великодньо-Господні.

СОРОЧКА

Виший, мамо, мені сорочку.
Гілку калини в неї заший,
На добру долю дочці поклади калину.
Низинкою ніжно дорогу встели
І вплети в неї листя дуба –
Силу і міць козацького роду.
І житнє колосся,
І золото сонця – на щастя й достаток,
І воду.
І яблуні цвіт рожевий,
І одвічне весни воскресіння.
Обереги розстав по тканині:
Трипілля символи,
Знаки сонця –
Нехай зігрівають-оберігають.

І оце вишиття вогнем і мечем
Нездоланне буде.
Кров українська в моїх жилах тече!

СИНОВІ АНДРІЮ

Коли тебе благословляє Бог
І плід у лоно посилає,
В чеканні завмираєш ти –
І цю дитину вже кохаєш.

Коли дитини перший крик
Луна крізь материнські муки,
Забувши біль, смієшся ти,
Дитя береш на руки.

Коли твоє маленьке диво
Говорить «мама» і сміється,
Ти ніжно, трепетно й щасливо
Дитя тримаєш коло серця.

Слова найперші, перші кроки –
Земної музики миліші.
А потім школа, рік за роком,
І юність – шепіт в тиші.

Як син ступає на рушник,
А поруч з ним – його кохана,
Вони приймають Божу Благодать
Й благословення мами.

Бажаєш синові своєму
Душі, як в ніжної калини,
Безхмарність сонячного неба,
Любов і радості хвилини.

Нехай завжди душа радіє,
Хай все найкраще не минає,
Нехай збуваються всі мрії
І в щасті рід хай процвітає!

БАТЬКО І СИН

Він тримав його на руках,
Наче сонечко, послане з неба.
Це твій син – і аж сльози в очах.
Щастя більшого вже не треба.

Ця дитина тягнулась руками,
Відчуваючи ніжне тепло.
Батько плакав від щастя, сльозами
Покриваючи ніжне чоло.

Обережно, неначе святиню,
Пригортав він до мужніх грудей.
Він так довго чекав на дитину –
Найріднішу йому між людей!

Сину, коханий мій сину,
Ти – любов і надія моя,
Ти – продовження роду, тож рід не загине,
В тобі – кров українська моя.

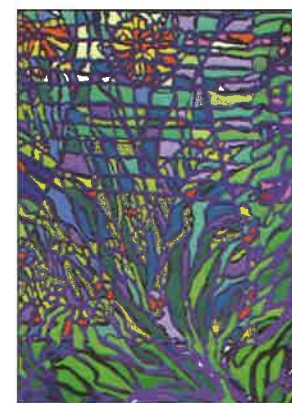
І заснуло дитя, до грудей притулилось,
Зігріте батьківським теплом.
Ще не знаючи, що у житті судилось,
Написане Божим пером.

БОЖА ДИТИНА

Світом прямує, росистими травами,
Тиху розмову з вітром веде,
Тішиться барвами, сходу загравами,
З Богом у щирому серці іде.

Божа дитино, твоя дорога
Душу очищує і святить.
Ти йдеш між людей, із думками про Бога,
Він – у тобі, Він – любов і надія.
Світла зоря горить.

МОЇЙ ДОНІ ІРУСІ

Сонця теплий, ласкавий промінь
Доторкнеться до твого волосся,
Усміх щирий, ніжний, в якому
Все найкраще переплелось.

Доню моя, моє щастя,
Мов лелеки, майнули роки.
Ми святкуємо нині твої вісімнадцять,
Але я пам'ятаю найперші, непевні кроки.

Доню моя, радосте, небом дана.
Дивлюсь на тебе, щаслива, тішусь тобою.
Квітка розквітла, гарна, тендітна, духмяна,
Ти усіх зігриваєш своєю красою.

Бажаю тобі доброї, щедрої Долі,
Мудрості, щоби пізнати й збагнути цей світ,
У серці любов зберегти, не зазнати болю.
Бажаю тобі многих, благих літ!

ДО ТАТА

За тобою, тату, я тужу шалено,
Коло тебе прагну прихистку й спокою.
Ти слова найкращі мав лише для мене,
Хочу поєднатись в розмові з тобою.

Хочу голос твій чути, чесний, правдивий,
Що звучав врівноважено й тихо.
О, мій тату, мій голубе сивий,
Розлучила нас осінь на лихо.

Пісня твоя – недоспівана пісня:
Обірвалася різко струна.
Зимно без тебе, а кликати – пізно.
Кличу тебе – а тебе вже нема!
Тату!

ВІРА

Вірі 3.

З'явився сум і трохи – страх,
І погляд – неживий, незрячий.
У тлумах посмішок, облич
Твої лиш очі бачу.

Іще не знаючи, злякалась.
Говорить серце: щось не так.
Аж раптом – звістка: в тебе ...
«Все буде добре!» – ти сказала.

І знову – очі.
В них – не страх.

«Я – мов не я, – говорю тихо. –
Тримайся, дорога, тримайся!»
Це – все, що я сказала їй.

Слова – немов перелякалися.
Серце – зацімло і розстогналося.
Чому це із тобою сталося?
«Чому це сталося?» – а ти мовчала.
«Все буде добре!» – в повітрі звучало,
Переливалося у мелодію,
Яку твоя дочка із внучкою співала.

А ти – стояла.
Мовчала.

«Тримайся, Віро, тримайся, любя,
то ще не твоя згуба!» –
шепочу – і прошу Бога:

Пошли їй ще трохи часу,
Пошли їй щастя звичайного,
Пошли їй спокою трохи.

Вона, Віра, – так вірить!
Так любить життя – і жити!
Нехай усе буде добре!

ДУХОВНОМУ НАСТАВНИКУ

До о. Григорія

У змучених, зболених душах
Світло прийшов засвітити,
Україні воскреслїй
Посланий Богом служити.

Є любов, що збрала в єдине
Нас, розкиданих в різних країнах,
Поєднала в родинному колі,
Щоб підняти Україну з руїни.

Ти – розум і серце,
Повне добра і тепла.
Я пережила багато,
Перш ніж дорогу до тебе знайшла.

Віддаю тобі серце моє
У смиренні й покорі...
Ти ж віддав по краплині своє
Нам усім: рятував нас у горі.

Ти – світлий!

ДРУЗЯМ

Друзі мої, однодумці,
Милі, наївні й прості,
Дякую вам за підтримку,
За ваші душі щирі й святі.

За посмішку непідкупну,
За люблячий погляд живий,
За порозуміння безмовне,
За стержень душі золотий.

За те, без чого життя немає,
За те, що наснажить й розрадить в біді,
За те, що радість нам зберігає,
За те, що єднає нас в щасті й нужді.

Усіляко буває в житті.
Труднощі й успіх сплелися в один вінок.
Влада і гроші, люди й облуди,
Спокуси пробуджують і додають думок.

Треба хвилини слабкості пережити,
Треба дружбою нашою дорожити.
Не підкупатись, не оступатись,
Не продаватись, не відступатись.

Друзі мої, однодумці,
Я рада, що маю вас.
Стержень душі золотий і надійність –
Ось що єднає нас.

ДУША ХАЙ БУДЕ МОЛОДА

Знайду слова, зберу в букет,
Тобі, коханий, подарую,
Мелодію вплету барвисту
І зачарую...

Зігрію, обійму, як вітер, ніжно,
Промінням сонця зацілюю,
І світ кохання в погляді пошлю,
І зачарую ...

Торкнуся серця я твого, мій милий,
Крилом пташиним, шепотом ріки...
І хоч тобі сьогодні 50...
Розділим ми навпіл твої роки,
І буде 25 – в подвійній силі...

В повітрі хай бринить весна,
В душі нехай цвіте весна!
Весна тобі життя дала!
Душа хай буде молода!

ДЕ ТИ?

Кричу в безодню –
озовись відлунням...

Торкнися вітром –
Чистим подихом...

Зігрій теплом –
Ласкавим променем...

Кричу:
де Ти?

За хмарами, за обрієм –
Невидимий...

Прости, що ми не вберегли, –
ні рідні, ані друзі.

У пустці, у страшній напрузі –
Згорів...

Зосталося попелу скло
І пам'яті світле і чисте тепло...

Пам'ять – Твоя:
У дітях любов'ю зігріта,
У творах твоїх, чудодійних для світу.

Догоріла свіча –
І Тебе вже немає...

А я у безодню кричу:
Озовись!

У ЧОМУ ЗМІСТ ЖИТТЯ?

У чому зміст цього життя? –
Річ незбагненна, попри всі віки.
Що візьмемо з собою в майбуття?
На що розтратили свої роки?

У кожноденній суєті,
У невловимій миті часу
Згораєм ми, як ті свічки,
Та нас продовжать
Справи, діти, внуки наші.

Безсила молодість протистояти часу.
Любов вмирає без Довіри.
І в океані зла єдиний якір – то Надія.
Душа спустошена без Віри.

У чому ж зміст цього життя? –
Запитую я знову й знову.
Світити буду всім, хто поряд,
Хай кожен віднайде свою дорогу.

ПРОШУ ВЕСНИ

«Прошу весни у Тебе, Боже,
Пошли мені її скоріше», –
Замерзле серце ці слова шепоче,
Хоч було перше найтепліше...

Прошу весни я не для себе:
Я вмю довший час перетерпіти,
Але душа не може, замерзає,
Без неї я не зможу жити.

Пошли весну, і сонця промінь,
І перший паросток життя.
Всели тепло у душу там, де камінь.
Хай оживає з небуття!

Пошли весну, і спів пташиний,
 І яблуні рожевий цвіт,
 Бажання жити і знов любити!
 Ти можеш, Боже,
 Ти ж бо всемогутній,
 Ти ж бо створив
 весь цей чудовий світ!

ЖИТТЯ – МОВ СОН

Життя – мов сон. Цікава гра
 На певний час далась тобі...
 Ще хочеш жити – але вже пора
 Іти далеко, йти кудись туди...

Для чого був ти і для кого жив?
 Чого ти досягнув у цім житті?
 Кому пробачив і кого навчив,
 Кому віддав, а що узяв собі?

Життя – мов сон, мигне, мов мить.
 Вода тече крізь пальці – не зловити.
 Дано тобі життя, щоб зараз жити,
 Щасливим бути і любити.

Життя – мов сон...

ХАОС

В дощовому небі – хаос.
І рій машин у місті.
В душі вирує хаос...
Думки, думки – всі різні...

Біль ломить кості
І хаотично ковзає по тілу,
Непрохані новини – в гості,
Зрада – ніби постріл в спину.

Пливу в тумані,
Перед очима – німе кіно.
І хаос, хаос на екрані...
Невже, невже це все було?..

Лукавий виграє на своїх струнах,
Купує всіх, марнує, губить душу кволу,
Краплини сліз із серця вийшли – як відлуння,
Скотились гірко по моїй щоці додолу.

ПЕРЕХРЕСТЯ

Перехрестя – і ти на ньому.
А довкола – «машини-люди» йдуть.
Усі знають маршрут до праці, додому,
Кудись поспішають, когось везуть.

Всі знають, чого прагнуть-бажають.
Ліктями дорогу собі розчищають.
Хто не встигає – чавлять або проганяють,
А потім оди собі співають.

Які вони дотепні та сміливі,
Які розумні та талановиті!
В них ціль – ясна і незрадлива,
І грандіозна, і несамовита.

Ці залізяки – і смішні, й наївні.
Хто здатен досягнути їхню суть?
Мотори здохнуть, а без них
Це не машини, а металобрухт.

ПРО АВТОРА

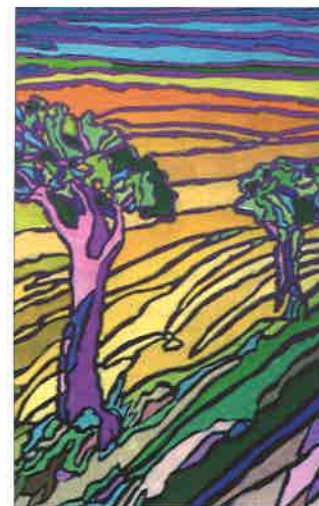
Анна Кісіль народилася 19 листопада 1960 року у мальовничому карпатському містечку Яремче на Івано-Франківщині першою з трьох доньок в родині Євдокії і Михайла Марчуків. Навчалася в Яремчанській середній школі №1 та у Львівському будівельному технікумі, пізніше стала студенткою Львівського політехнічного інституту, який успішно закінчила, отримавши спеціальність інженера-педагога будівельних дисциплін.

Працювала у системі Львівжитлобуд до 1989 року. У березні 1990 року разом із сім'єю виїхала до Канади, де розпочала свій бізнес.

Активна громадська діяльність розпочалася у 2003 році, коли підросли діти. Вже дев'ять років Анна активно співпрацює з Конгресом Українців Канади (відділ Торонто), є членом ради директорів.

З 2005 року Анна – голова Міжнародної організації українських громад “Четверта хвиля”, Канада. У 2008 році А. Кісіль обрана до ради директорів і є головою комісії з питань культури при Світовому Конгресі Українців.

“Я люблю людей, прагну цікавих зустрічей і, якщо мої знання і досвід можуть допомогти іншим – я буду щаслива”, – каже Анна Кісіль.

ЗМІСТ

<i>Маріанна Кіяновська. Спосіб на пісню</i>	5
Осінь	10
«Я»	13
До Ангела	15
Тобі, душе моя!	17
Мить	19
Бабине літо	21
Осені	23
Падає сніг	25
Весна прийшла	26
Тюльпани	27
Весна	28
Люблю	29
Мовчки дивлюсь тобі в очі	31
Буду твоєю	32
Ти і я	33
Прийшла любов	35
Тобі, моя надіє	37
Забери мене в світ кохання...	38
Чекаю на тебе	39
Дарую тепло	40
Диво	42
Щастя	43
Хочу тебе любити	45
Ти мене люби	47
Пливеш по течії життя	48
Дякую,	49
Не ти	51
Ми з тобою не рідні...	53
Сумнів	55

На камені	57
Будь!	60
Ти – всюди	62
Не писалось	63
Ревнощі	65
Роздвоєння	66
Невпевненість	67
Вона ішла	69
Туман	71
Біль	72
Присвята Валі К.	73
Полум'я кохання	75
Туга	76
Забери в мене страх	77
Привіт	79
Чекання	80
Непростому	81
Воскресіння	83
Сорочка	87
Синові Андрію	89
Батько і син	91
Божа дитина	93
Моїй доні Ірусі	95
До тата	96
Віра	97
Духовному наставнику	101
Друзям	103
Душа хай буде молода	105
Де ти?	107
У чому зміст життя?	109
Прошу весни	111
Життя – мов сон	113
Хаос	114
Перехрестя	115
<i>Про автора</i>	116

Літературно-художнє видання

Анна Кісіль

ВИСОКА ОСІНЬ
поезії

Формат 60x84/16. Гарнітура UkrainianJournalSans.
Умов.-друк. арк. 6,95.
Папір офсетний. Зам. №2.

ТзОВ НВФ «Українські технології»
Львів, Зелена, 251
Тел./факс (032) 244-20-08

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 789 від 29.01 2002 р.